

Sygn. akt: I C 309/21

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Rybarczyk
Protokolant:	St. Sekr. Sądowy Iwona Gornowicz-Szafrąńska

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2021 r. w Bydgoszczy

sprawy z powództwa **D. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w B.**

przeciwko D. G.

o zapłatę

powództwo oddala.

SSO Wojciech Rybarczyk

Sygn. akt I C 309/21

UZASADNIENIE

W postępowaniu upominawczym, powód D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w B. domagał się od D. G. zasądzenia na swoją rzecz kwoty 112.766,50 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty. Nadto, wniósł o zasądzenie od powódki kosztów postępowania sądowego według norm przepisanych, w tym zastępstwa procesowego oraz kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu stwierdzono, iż dochodzone roszczenie jest wynikiem niespłaconej pożyczki z dnia 19 maja 2016r. o nr (...), która została udzielona przez (...) sp. z o.o. stronie powodowej. Powód podkreślił, że N. P. w drodze umowy przelewu wierzytelności z dnia 31 marca 2017r. zbył na rzecz G. Windykacji (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty pakiet wierzytelności z tytułu pożyczek, w tym wierzytelności wobec strony pozwanej. Dodał również, że w drodze kolejnej umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 grudnia 2016r. przedmiotowe wierzytelności, w tym tam przysługująca względem pozwanej, nabył powód.

Zarządzeniem z dnia 5 marca 2021r. orzeczono o braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym. /k.45/

Pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew, pomimo prawidłowego wezwania Sądu. Nie stawiła się również na rozprawę wyznaczoną na dzień 24 czerwca 2021r. oraz nie złożyła w niniejszej sprawie żadnych wyjaśnień ani nie żądała przeprowadzenia rozprawy pod swoją nieobecność.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 maja 2016r. pozwana D. G. (pożyczkobiorca) będąc konsumentem zawarła z (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. (pożyczkodawcą) umowę pożyczki nr (...). Na jej podstawie pożyczkodawca przekazał pozwanej kwotę 87 635,09 zł. Pozwana była natomiast zobowiązana do dnia 19 maja 2026r. zapłacić na rzecz pożyczkodawcy całkowitą kwotę pożyczki w wysokości 141.372,88 zł. Oprocentowanie pożyczki określono na 11 %. Strony umówiły się, że spłata zobowiązania będzie następować w 120 ratach, z których każda z nich wynosiła 1 178,10 zł.

Na podstawie w/w umowy pożyczki, pożyczkodawca miał prawo do jej wypowiedzenia ze skutkiem natychmiastowym w drodze pisemnej lub poprzez wysłanie wiadomości e-mail na adres elektroniczny pożyczkobiorcy w przypadku niedotrzymania przez pożyczkobiorcę zobowiązań dotyczących warunków udzielenia pożyczki określonych w umowie. Wypowiedzenie we wskazanym trybie wymaga uprzedniego wezwania pożyczkobiorcy do złożenia wyjaśnień, co do okoliczności wskazanych w ust. 1 w ciągu 7 dni od dnia otrzymania wezwania. W przypadku wypowiedzenia umowy pożyczki przez pożyczkodawcę, pożyczkobiorca ma obowiązek na pierwsze żądanie pożyczkodawcy spłacić pożyczkę wraz z naliczonymi do czasu rozwiązania Umowy opłatami i kosztami związanymi z pożyczką (§ 14 umowy pożyczki).

DOWÓD: umowa pożyczki z dnia 19 maja 2016r. nr (...), wraz z załącznikiem, k.6-16.

Pismem z dnia 3 lipca 2017r. powód oświadczył pozwanej, że na podstawie § 14 ust. 1 umowy pożyczki, wypowiada umowę pożyczki nr (...) z dnia 19 maja 2016r. z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia, liczonego od dnia następnego po dniu doręczenia niniejszego pisma. Wypowiedzenie umowy powód uzasadnił tym, że pożyczkobiorca (pozwana) nie dotrzymała zobowiązań wynikających z zawartej umowy pożyczki. W piśmie tym powód zobowiązał pozwaną do spłaty całości przeterminowanego zadłużenia w wysokości 11 833,93 zł. Pożyczkodawca pouczył pożyczkobiorcę również, że terminowa wpłata zaległych należności spowoduje, że oświadczenie w przedmiocie wypowiedzenia umowy pożyczki zostanie cofnięte za zgodą dłużnika.

DOWÓD: pismo z dnia 3 lipca 2017r. ,k. 16-16v.

Pismem z dnia 16 grudnia 2020r. powód poinformował pozwaną o nabyciu wierzytelności w drodze umowy cesji oraz wezwał ją do zapłaty zadłużenia, które na dzień 16 grudnia 2020r. wynosiło 112 766.50 zł, w terminie do 28 grudnia 2020r.

DOWÓD: zawiadomienie o cesji wierzytelności z dnia 16 grudnia 2020r., k. 17-20.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na załączonych do akt sprawy dokumentach, w tym na umowie pożyczki z dnia 19 maja 2016r., wypowiedzenia tej umowy z 3 lipca 2017 roku, wyciągu z ksiąg rachunkowych Funduszu Sekurytyzacyjnego, a także zawiadomienia o cesji wierzytelności. Dokumenty te nie budziły wątpliwości zarówno w zakresie tego, czy zostały sporządzone przez osoby, których podpisy znajdują się pod ich treścią, ani też czy pochodzą one od organów w ich treści wskazanych. Forma i treść tych pism były właściwe dla dokonania czynności w nich opisanych, a ich wiarygodność i rzetelność nie budziły wątpliwości Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu w okolicznościach sprawy powództwo nie może być uwzględnione.

Nie ulega wątpliwości, że dochodzona w niniejszej sprawie wierzytelność wynika z umowy pożyczki zawartej między pozwaną i pierwotnym wierzycielem - (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. .

Żądanie strony powodowej znajduje swoją podstawę prawną w art. 720 k.c., zgodnie z którym pożyczka jest umową, na podstawie której dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego przedmiot pożyczki, a biorący zobowiązuje się zwrócić przedmiot pożyczki w pieniądzu o tej samej wielkości lub w rzeczach tego samego gatunku i takiej samej jakości. Umowa pożyczki jest umową dwustronnie zobowiązującą. Obowiązki pożyczkodawcy do przeniesienia własności przedmiotu umowy na pożyczkobiorcę odpowiada obowiązek zwrotu, czyli przeniesienia przez pożyczkobiorcę na pożyczkodawcę przedmiotu umowy, powiększonego o ewentualne wynagrodzenie ustalone w umowie.

Pozwana nie zajęła stanowiska na żadnym etapie niniejszej sprawy, w związku z czym wypełnione zostały przesłanki zawarte w art. 339 § 1 k.p.c. warunkujące rozstrzygnięcie sprawy w formie wyroku zaocznego. Zgodnie z art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny Sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, jeśli nie budzą uzasadnionych wątpliwości. Przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy jednak wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (por. orzeczenie SN z dnia 29 maja 1958 r., 1 CR 969/57, OSNC 1960, nr 1, poz. 14.).

Dodatkowo Sąd podkreśla, że zgodnie z ogólną regułą ujętą w art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tej stronie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności jeżeli strona, sama będąc profesjonalnym uczestnikiem obrotu, jest reprezentowana przez fachowego pełnomocnika (art. 232 k.p.c.).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać trzeba, iż powód nie wykazał, aby przysługująca mu wierzycelność została skutecznie postawiona w stan wymagalności. Analiza załączonego do akt tej sprawy materiału dowodowego doprowadziła Sąd do przekonania, iż pierwotny wierzyciel nie dopełnił własnych procedur dotyczących wypowiedzenia umowy ujętych w par. 14 przedmiotowego zobowiązania. Zgodnie z tym postanowieniem pożyczkodawca miał prawo do jej wypowiedzenia ze skutkiem natychmiastowym w drodze pisemnej lub poprzez wysłanie wiadomości e-mail na adres elektroniczny pożyczkobiorcy w przypadku niedotrzymania przez pożyczkobiorcę zobowiązań dotyczących warunków udzielenia pożyczki określonych w umowie. Wypowiedzenie we wskazanym trybie wymagało jednak uprzedniego wezwania pożyczkobiorcy do złożenia wyjaśnień, co do okoliczności wskazanych w ust. 1 w ciągu 7 dni od dnia otrzymania wezwania. W przypadku wypowiedzenia umowy pożyczki przez pożyczkodawcę, pożyczkobiorca ma obowiązek na pierwsze żądanie pożyczkodawcy spłacić pożyczkę wraz z naliczonymi do czasu rozwiązania Umowy opłatami i kosztami związanymi z pożyczką. Tymczasem, wśród dołączonych do akt niniejszej sprawy dokumentów, brak jest takiego, który świadczyłby o doręczeniu pozwanej pisma wzywającego ją do wyjaśnienia przyczyn braku należytego wywiązywania się z postanowień umowy pożyczki. Powód nie przedłożył żadnego pisma, które potwierdzałoby powyższe okoliczności, tym bardziej, że zostało ono skutecznie pozwanej doręczone. Powyższa konstatacja, jest zasadna tym bardziej, że to pierwotny wierzyciel w piśmie wypowiadającym umowę pożyczki, powołał się na podstawę prawną znajdująca się w paragrafie 14 tego zobowiązania. Stwierdzić zatem należy, iż przeprowadzona przez niego procedura zmierzająca do zakończenia stosunku cywilnoprawnego i postawienia w stan natychmiastowej wymagalności zaległej wierzycelności, została dokonana w sposób wybiórczy, tj. bez dopełnienia procedur informacyjno- wyjaśniających.

Biorąc zatem pod uwagę, że strona powodowa nie wypełniła ciężącego na niej wymogu wskazanego w par. 14 umowy pożyczki, uzasadnionym jawi się stwierdzenie, że wypowiedzenie z dnia 3 lipca 2017r. było przedwczesne i dokonane z pominięciem procedur wskazanych w umowie, co czyni je nieskutecznym. Nie można pomijać również faktu, że pozwana jako pożyczkobiorca występowała w roli konsumenta, a więc strony ekonomicznie i prawnie słabszej od

powoda. Tym samym, zgodnie z zasadami uczciwości i lojalności kontraktowej winno oczekiwać się od pierwotnego wierzyciela, że dopełni on procedur wskazanych w przedmiotowej umowie pożyczki, czego również sam oczekiwał od pozwanej.

Wskazać również trzeba, że do wypowiedzenia umowy, na które powoływał się powód, nie dołączono żadnego potwierdzenia nadania, czy też odbioru tego pisma przez pozwaną. Wobec powyższego, nie sposób również przyjąć, że strona pozwana mogła zapoznać się z tym oświadczeniem woli. Zgodnie bowiem, z art. 61 k.c. oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Odwołanie takiego oświadczenia jest skuteczne, jeżeli doszło jednocześnie z tym oświadczeniem lub wcześniej (§ 1). Oświadczenie woli wyrażone w postaci elektronicznej jest złożone innej osobie z chwilą, gdy wprowadzono je do środka komunikacji elektronicznej w taki sposób, żeby osoba ta mogła zapoznać się z jego treścią (§ 2). Powód nie udowodnił, iż w/w wypowiedzenie umowy zostało pozwanej doręczone. Nie przedłożył na tę okoliczność zarówno potwierdzenia nadania przesyłki pocztowej, ani zwrotnego potwierdzenia jej odbioru przez pozwaną lub inną upoważnioną do tego osobę. W orzecznictwie za ugruntowany należy uznać pogląd, zgodnie z którym przy wyznaczaniu chwili dojścia oświadczenia woli w trybie art. 61 k.c. w rozumieniu teorii doręczenia ustawodawca przyjął jednak, że chwila ta nie może być utożsamiana wyłącznie z rzeczywistym zapoznaniem się przez odbiorcę z treścią oświadczenia, ale pożądanym przez nadawcę skutek występuje również w sytuacji, w której co prawda adresat oświadczenia woli nie poznał jego treści, ale miał realną możliwość zapoznania się z nią, gdyż doszła do niego w taki sposób, że mógł się zapoznać (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 4 listopada 2020 r. sygn. akt I ACa 705/19. Z taką sytuacją nie mamy jednak do czynienia. Pomimo, że pozwana nie wdała się w spór, nie podnosiła żadnych zarzutów, również w zakresie prawidłowości doręczenia jej ewentualnych pism przez pierwotnego wierzyciela, Sąd badając z urzędu okoliczności tej sprawy doszedł do przekonania, iż pozwana nie została w sposób należyty poinformowana o podejmowanych przez pożyczkodawcę krokach.

Wskazać również trzeba, że dołączone przez stronę powodową pismo stanowiące oświadczenie woli o wypowiedzeniu przedmiotowej umowy pożyczki jest kopią, które nie zostało w żaden sposób poświadczane za zgodność z oryginałem. Biorąc zatem pod uwagę powyższe oraz to, że powód nie wykazał, aby pozwana miała realną możliwość zapoznania się z treścią wypowiedzenia umowy, roszczenie powoda jako nieuzasadnione należało oddalić.

Sąd wskazuje również, że wątpliwości budzi również legitymacja procesowa powoda. Zważyć bowiem trzeba, iż powód w treści swojego pozwu podał dwie daty, w których miało dojść do zawarcia dwóch umów przelewu wierzytelności. Pierwsza zgodnie ze stanowiskiem strony powodowej nastąpiła na rzecz G. Windykacji (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w dniu 31 marca 2017r., a druga na rzecz powoda w dniu 30 grudnia 2016r. Z powyższego wynika, że obecnym wierzycielem jest G. Windykacji (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty, ponieważ przelew wierzytelności na rzecz tego podmiotu nastąpił później niż na rzecz powoda. Dodatkowo, z zawiadomienia o cesji wierzytelności / k. 17-18/ wynika, iż przelew wierzytelności na rzecz powoda nastąpił w dniu 16 grudnia 2020r., a więc w jeszcze innej dacie niż tej wskazanej w pozwie. Wobec powyższych nieścisłości, stwierdzić należy, iż powód nie zdołał wykazać bez wszelkich wątpliwości, że wierzytelność wynikająca z umowy pożyczki z dnia 19 maja 2016r. faktycznie mu przysługuje. Mając również te uwagi na względzie, roszczenie powoda nie zasługiwało na uwzględnienie w jakiegokolwiek jego części.

SSO Wojciech Rybarczyk